

Но мѣсецътъ се смѣше само до като биваше пълень. А това не траеше дълго, защото отъ нощъ на нощъ лицето му ставаше все по-малко и по-продълговато. И най-послѣ той съвсѣмъ изчезваше, но веднага се явяваше пакъ и все растѣше и растѣше, докато ставаше пакъ пълень и засмянъ.

— Да не оставашъ назадъ! — заповѣдваше му земята.

— Съвсѣмъ не! — отговаряше мѣсецътъ.

— Надявамъ се, че ще бждешъ внимателенъ — продължаваше земята. Недѣй забравя, че трѣбва 13 пѣти да се завъртишъ около мене, докато обиколя азъ слънцето веднажъ. Внимавай, инакъ ще се разбърка календарътъ!

— Малко пѣтъ не съмъ извървѣлъ досега, и хубавичко зная азъ какво има да върша; нѣмамъ нужда да ме учи една стара и сърдита планета — отговаряше мѣсецътъ, защото бѣше пълень и можеше широко да отвори устата си.

— Е-е-е, ти пакъ си станалъ пълень, бърборко такъвъ! Искамъ да знамъ каква ти е ползата отъ това?